

τὰς στίλβουσας λόγχας των. Ἐκ τῆς χαρᾶς, ἣν ἠσθάνετο τώρα ἐλθισμόνουν ὅτι ἐκρύωνε καὶ ἐπεινά. Ἐνῶ δὲ ἴστατο ἐκθαμβος παρατηρῶν τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ περιφερομένους στρατιώτας, εἶδε παράδοξόν τι θέαμα.

Ἐκ τοῦ βάθους τῆς αὐτῆς ἦρχοντο δύο στρατιῶται κρατοῦντες ἀναμεταξύ των μέγαν λέβητα καὶ διευθυνόμενοι πρὸς τὴν αὐλόθυραν. Πλησίον των ἑβάδιζε τρίτος στρατιώτης, γεροντότερος καὶ σοβαρωτέρου ὕψους, βαδίζων μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του, καὶ τὴν καπνοσύριγγα μεταξύ των ὀδόντων. Εἶχε χρυσὰς λωρίδας εἰς τὸ μανίκι του καὶ ὠμίλει μὲ φωνὴν τραχεῖαν, ἀνάμεσα δὲ τοῦ στοργγύλου ἐρυθροῦ προσώπου εἶχε σημάδι μακρᾶς πληγῆς, καὶ τοῦτο τῷ ἐδίδεν ὕψος ἐπιθλητικόν. Ἀλλ' ὁ Γιαννάκης ὅστις τὸν παρατῆρει μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος ἐμάντευσεν ὅτι εἶχε καλὴν καρδίαν, καὶ ὅτι ὁ ὠραίος μαλλωτὸς κατὰμαυρος κύων, ὅστις τὸν ἠκολούθει, ἦτο φίλος του.

Ὅταν ἐξῆσαν πρὸ τῆς αὐλόθυρας οἱ στρατιῶται, κατέθεσαν τὸν λέβητα, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἐπιλοχίου ἦρχισαν νὰ μοιράζωσι τὸν ἀχνίζοντα ζωμὸν εἰς τοὺς πτωχοὺς των πελάτας, οἵτινες ἔτεινον ἄλλος μὲν γαβάθαν, ἄλλος δὲ σκουτέλαν, καὶ λαβόντες τὴν μερίδα των ἀπεσύροντο ὀλίγον παρέκει καὶ τὴν κατεβρόχθιζον ἀπλήστως.

Καθ' ὅλην τὴν διανομὴν ὁ Γιαννάκης δὲν εἶχεν ὀφθαλμὸν εἰμὴ διὰ τὸν ἐπιλοχίαν καὶ τὸν κύνα του, καὶ εἰς τὸ τέλος, ὅταν αὐτὸς ἐμεινεν ἄνευ μερίδος, δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ ὅτι ἦτο περίεργον νὰ λέγῃται Φουγάσδος ὁ στρατιώτης αὐτός, καὶ Μπαρμποῦτος ὁ κύων του.

Αἰφνης ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ ἐπιλοχίου :

— Αἱ! οὐ μικρὸ! — Μὲ τί θὰ φᾶς, δὲν μου λές; Ἡ μήπως ἔχεις σκοπὸ νὰ γλύψῃς τὴν τσουκάλᾳ σὺν τὸν Μπαρμποῦτο ἐδῶ; Ἐχεις γαβάθα, κούπα, — τίποτε ἐπὶ τέλους; »

— Ὅχι, κύριε Φουγάσδε, ἀπεκρίθη δειλῶς ὁ Γιαννάκης.

— Στάσου λοιπόν, θὰ ἦναι καμμία σκουτέλα ἀδειανὴ εἰς καμμὴν μερίδα. »

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ ἐπιλοχίας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν στρατῶνα, καὶ πάλιν ἐξῆλθε βαδίζων μεγάλῃν χύτραν ἐκ καδοιτέρου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔρριψε καλὴν μερίδα ζωμοῦ.

— Ἐμπρός! ῥόφησέ το, καὶ πρόσδεχε μὴ πέσῃς μέσα καὶ πνιγῇς! »

Ὁ Γιαννάκης ἔρριψε πρῶτον βλέμμα εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν νέον του εὐεργέτην, καὶ δεύτερον βλέμμα ἐπιθυμίας ἐπὶ τοῦ ἀχνίζοντος ζωμοῦ, τὸν ὁποῖον ἦρχισεν εὐθὺς νὰ ροφᾷ ἀκορέστως, ἐνῶ ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἴστατο καὶ τὸν παρατῆρει μὲ τὴν καπνοσύριγγά του μεταξὺ των ὀδόντων του καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθὲν του.

(ἀκολουθεῖ)

## ΜΥΙΑ Η ΑΡΑΧΝΟΦΑΓΟΣ

Ἡ περίεργος ὄντως αὕτη μυῖα δὲν εἶναι ἐκτακτὸς τις ἀνακάλυψις τῶν φυσιοδιφῶν τῆς Εὐρώπης, οὐδὲ κάτοικος τῆς Κεϋλάνης μόνον, ὡς

τοῦτο ἐν πρωϊνῷ τινι φύλλῳ τῆς « Ἀκροπόλεως » ἐγράφη. Παρ' ἡμῖν εἶναι κοινοτάτη καὶ ἀπαντᾷ καθ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα. Εἶνε μὲν ὁμοία μὲ τὸ σχῆμα τῆς ἐν Κεϋλάνῃ βιούσης, ἥτοι ὁμοιάζει πρὸς λεπτόσφυον σφήκα· διαφέρει ὅμως ἐκείνης κατὰ τὸ χρῶμα, ὅπερ εἶναι βαθυκίτρινον μετὰ μελαίνων στιγμάτων. Κατασκευάζει τὴν φωλεὰν αὐτῆς ἐντὸς φυσικοῦ πηλοῦ καὶ εἰς μέρη ἀπόκρυφα. Ἐξέρχεται δὲ εἰς ἄγραν ἰδίως τὴν πρωΐαν καὶ ἐκλέγει κατ' ἐξοχὴν τὰς μεγάλας καὶ παχείας ἀράχνας τὰς πλεκούσας τὰ δίκτυα αὐτῶν ἐπὶ τῶν δένδρων. Συλλαμβάνει αὐτάς μετὰ μεγάλης ἐπιτηδειότητος καὶ ἀφοῦ παραλύσει αὐτάς διὰ ναρκωτικοῦ τινοῦ ἰοῦ ἐκκρινομένου ἐξ ἰδίων ἀδένων τοῦ στόματος, φέρει εἰς τὴν φωλεὰν αὐτῆς, ἔνθα μέλλουσι νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς τροφήν των νεογνῶν αὐτῆς.

Ἡμέραν τινα συνέβη νὰ παραστῶμεν αὐτόπαι μάρτυρες τοιαύτης ἐνεργείας. Ἦτο θέρος περὶ τὰ μέσα Αὐγούστου, ὅτε καθήμενοι εἰς τὸ προαύλιον ἐξοχικῆς οἰκίας, εἶδομεν πίπτον πρὸ ἡμῶν ὥσεί διπλοῦν τι ἐντομον. Ἐκ περιεργείας λοιπὸν κινούμενοι πλησιάζομεν αὐτὸ ἐλαφρῶς καὶ ἐκπληκτοὶ παρατηροῦμεν ὅτι μυῖα εἶχε συλλάβει ἀράχνην! Ὅποια ἀντίθεσις! Πρὸς στιγμὴν διστάζομεν ὑποθέτοντες τὸ ἐναντίον, ἀκριβεστέρα ὅμως παρατήρησις πείθει ἡμᾶς περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης. Ἐπεμείναμεν τότε παρακολουθοῦντες πάσας αὐτῆς τὰς κινήσεις. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν φοβηθεῖσα ἡ μυῖα ἐκ τῆς παρουσίας ἡμῶν ἀφῆκε τὴν λείαν αὐτῆς καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνθαρρυνθεῖσα, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἐπιφυλακτικότητος, μεθ' ἧς προεβαίνομεν, ἐπανέρχεται, συλλαμβάνει αὐτὴν καταλλήλως καὶ τὴν μεταφέρει κάτωθι φυσικῆς τινοῦ ἐκ πηλοῦ προεξοχῆς ἔνθα ἐγκαταλείψασα αὐτὴν φέρεται ἐπὶ τινα ὀπὴν καὶ ἐξαφανίζεται. Ἦτο ἡ φωλεὰ αὐτῆς, εἰς ἣν μετέβαινε φαίνεται, ἵνα προπαρασκευάσει τὸ πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς λείας αὐτῆς μέρος. Μετ' ὀλίγον ἐμφανίζεται ἐκ νέου καὶ ἀναζητεῖ τὴν ἀράχνην, ἀλλ' ἡμεῖς κρυφίως ἀφαιροῦμεν αὐτὴν. Οὕτω δέ, ματαίως ἐπιμένει ἐρευνῶσα περίξ τοῦ μέρους ἔνθα ἀφῆκεν αὐτὴν, ἀλλ' οὐδὲν ἀνευρίσκει καὶ φαίνεται ἀπελπισθεῖσα, διότι τρέχει βιαίως πανταχόσε περίξ, ἀνεγείρει ξηρὰ φύλλα, καθαρίζει τὰς πτέρυγας, τὰς κερέας, ἀλλ' εἰς μάτην, ἡ ἀράχνη ἀπώλετο δι' αὐτὴν. Τέλος μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ ταλαιπωρήσωμεν αὐτὴν ἐπὶ πλέον, προσάγομεν τὴν ἀράχνην, ἣν ἰδοῦσα ἡ μυῖα, ὡς μαινομένη ἐπιπίπτει, ἀρπάζει αὐτὴν διὰ τὸν ὀδόντων καὶ καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, ἵνα μεταφέρει αὐτὴν εἰς τὴν φω-

λεάν. Δυστυχῶς ἡ μεταφορὰ καθίσταται ἀδύνατος, διότι τὸ βάρος τῆς ἀράχνης εἶναι μείζον τοῦ τῆς μυίας, ἐπομένως μόλις φέρει αὐτὴν κάτωθι τῆς ἐκ πηλοῦ προεξοχῆς, ἐνθα ἡ φωλεά, κατολισθαίνει τῶν ὀδόντων αὐτῆς ἡ ἀράχνη καὶ πίπτει. Τὸ τοιοῦτον ἐπαναλαμβάνεται πολλάκις, μέχρις οὗ, βαρυνθέντες νὰ βλέπωμεν αὐτὴν οὕτω τειρομένην, παρέσχομεν χεῖρα βοηθείας καὶ οὕτω ἐπιτυχάνεται ὁ σκοπὸς αὐτῆς. Ἡ περιέργεια ὁμως ὥθει ἡμᾶς νὰ προβῶμεν καὶ ἔτι περαιτέρω, εἰς τὴν καταστροφὴν ἐηλονότι τῆς φωλεᾶς, ἵνα ἴδωμεν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἐπεικεστέρα σκέψις συνεκράτησεν ἡμᾶς καὶ ἠνάγκασε νὰ ἀφῆσωμεν αὐτὴν ἡσυχον καὶ γ' ἀποχωρήσωμεν.

Τοιαύτη ἡ παρατήρησις ἡμῶν περὶ τῆς ἀραχνοφάγου μυίας. Καὶ περὶ πολλῶν δὲ ἄλλων ἐντόμων, ἐρπετῶν. ζῶων κλπ. ἱκανὰ παρατηρήσαντες δημοσιεύσωμεν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι.

A. Σπέρλας.

#### ΜΥΛΩΤΟΦΟΡΟΣ ΦΥΛΛΗ

(Ἰδὲ προηγούμε. φύλλον)

Τρόπος τοῦ φονεύειν τὰς φώκας καὶ προετοιμάζειν τὰ δέρματα αὐτῶν πρὸς κατεργασίαν τῶν διφθερῶν.

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον περιεγράφη ὁ τρόπος, καθ' ὃν αἱ φῶκαι συναγελάζονται εἰς τὰ ἀρκτικά μέρη πρὸς γέννησιν τῶν νεογνῶν των. Ἐλέχθη δέ, ὅτι αἱ ὠρίμου ἡλικίας διανέμονται μεταξὺ τῶν ταύρων ἐκάστης ἀγέλης καὶ ἀποτελῶσι τὸ ἰδιαίτερον ἐκάστου χαρέμιον. Αἱ νεώτεροι, ἄρρενες καὶ θήλειαι ἐπιτρέπονται νὰ κατοικῶσιν ὅπισθεν τῶν χαρεμιῶν τούτων κατὰ χιλιάδας.

Ἀφοῦ δὲ τοποθετηθῶσι τοιοιτοτρόπως, ἄρχεται τὸ κυνήγιον αὐτῶν ὡς ἑξῆς.

Ὁρισμένος ἀριθμὸς ἀνθρώπων κρατούντων διάφορα ἀντικείμενα, ὡς λ. χ. ὀμπρέλας, κρόταλα καὶ ἄλλα τινά, εἰσέρχονται μεταξὺ τῆς κατοικίας τῶν νεωτέρων τούτων φωκῶν καὶ τῶν χαρεμιῶν καὶ διὰ φωνῶν καὶ κρότων ἀναγκάζουν αὐτὰς νὰ πορευθῶν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν σφαγιῶν, ἅτινα πολλάκις ἀπέχουν ἀπὸ τῆς παραλίας 5—6 μίλια. (Ἰδὲ εἰκόνα προηγούμε. φύλλου).

Εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην οἱ κυνηγοὶ δὲν ἔχουσι καμμίαν δυσκολίαν, διότι αἱ φάλαιναι εὐκόλως ὀδηγοῦνται. Ἡ μόνη δυσκολία τὴν ὁποίαν ἀπαντῶσιν, ἕως οὗ φέρουν αὐτὰς εἰς τὸν τόπον τῶν σφαγιῶν, προέρχεται ἐκ τῆς δυσκολίας τῆς κινήσεως αὐτῶν, ἥτις εἶναι

κοπιώδης καὶ θερμαίνει πολὺ τὰ ζῶα—ἡ δὲ ὑπερβάλλουσα θερμότης τοῦ σώματος βλάπτει τὰ δέρματα αὐτῶν. Ὅθεν κατὰ διαστήματα ἀναγκάζονται νὰ σταματήσουν, δίδοντες οὕτω εἰς τὰς φώκας καιρὸν ν' ἀναπαυθῶσι καὶ νὰ δροσιοθῶν, ἀερίζομεναι διὰ τῶν ὀπισθίων πτερυγίων των. Ἀφοῦ δὲ ἀνακουφισθῶν ἀρκετά, ἐξακολουθοῦν πάλιν τὴν ὁδοιπορίαν των, μέχρις οὗ φθάσουν εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς.

Ἐκεῖ φθάσαντες, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μελώντων νὰ φονεύσουν αὐτὰς διατάττει τοὺς ὑπ' αὐτὸν νὰ χωρίσῃ ἕκαστος ἐκ τῆς ὄλης ἀγέλης, ἥτις πολλάκις ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰς χιλιάδας φωκῶν, 80—100. Τοῦτου γενομένου ἕκαστος αὐτῶν εἰσέρχεται εἰς τὰς οὕτω πω ἀποχωρισθείας καὶ ἐκλέξας τὴν καταλληλοτέραν διὰ τὸ δέρμα τῆς, κτυπᾷ αὐτὴν κατὰ κεφαλῆς διὰ ροπαλοῦ καὶ ἐξαπλῶνει αὐτὴν κατὰ γῆς, οὕτω δ' ἐξακολουθεῖ νὰ πράττῃ ἕως οὗ φονεύσῃ τὰς ἐχούσας τὸ καλλίτερον δέρμα, τὰς δὲ λοιπὰς ἀφίνει νὰ ἀπέλθουν ἡσυχῶς εἰς τὰ κατοικητήρια αὐτῶν.

Μετά τοῦτο πρὶν ἢ συνέλθωσιν ἐκ τῆς ζάλης, εἰς τὴν ὁποίαν περιῆλθον διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ ροπαλοῦ, ὁ κυνηγὸς ἐμπήγει μάχαιραν εἰς τὸ μέρος τῆς καρδίας τοῦ ζώου, ἵνα ἐξοχθῇ ἐντελῶς τὸ αἷμα, ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ σώματος, ἰδίως ἐκ τοῦ δέρματος, διότι τοῦτο βλάπτει τὴν ποιότητά του, ἐάν μείνῃ ἐν αὐτῷ, καὶ οὕτως ἀποτελεῖόνεται ἡ σφαγῇ.

Μετά τοῦτο ἄρχεται ἡ ἐκδορά, ἥτις γίνεται μὲ θαυμαστὴν ταχύτητα καὶ ἐπιτηδεϊότητα, διότι δὲν ἀπαιτοῦνται εἰμὴ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας πρὸς ἐκδορὰν ἐκάστου ζώου, τόσοι δὲ καλῶς ἐκτελεῖται ἡ ἐργασία αὕτη, καὶ τόσοι ἀκριβῶς ἀποχωρίζεται τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν πτερυγίων ἀπὸ τοῦ λοιποῦ δέρματος, ὥστε μόνον τὸ περὶ τοὺς μύστακας τοῦ ζώου ἀφίνεται ἄγδαρτον.

Τῆς ἐκδορᾶς περατωθείσης, τὰ δέρματα ἀλατίζονται καὶ στεγνόνωνται καὶ ἀνὰ δύο δύο μὲ τὰς τρίχας ἐξωθεν δένονται εἰς δέματα καὶ ἀποστέλλονται εἰς Λονδῖνον, τὴν κυρίαν ἀγορὰν τῶν διφθερῶν τούτων ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἐκεῖ εἰς ἐπὶ τούτῳ ἐργαστάσιον κατεργάζονται διὰ ποικίλων τρόπων ὁμοίως ἕως οὗ κατασταθῶσι μηλωταί, καὶ τότε ἀποστέλλονται εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς πόλεως, καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀγορὰς τοῦ κόσμου. Εἶναι μόναι αὗται αἱ πολυτιμώτεροι καὶ αἱ ὠραιότεραι μηλωταὶ τοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦτο μὲ